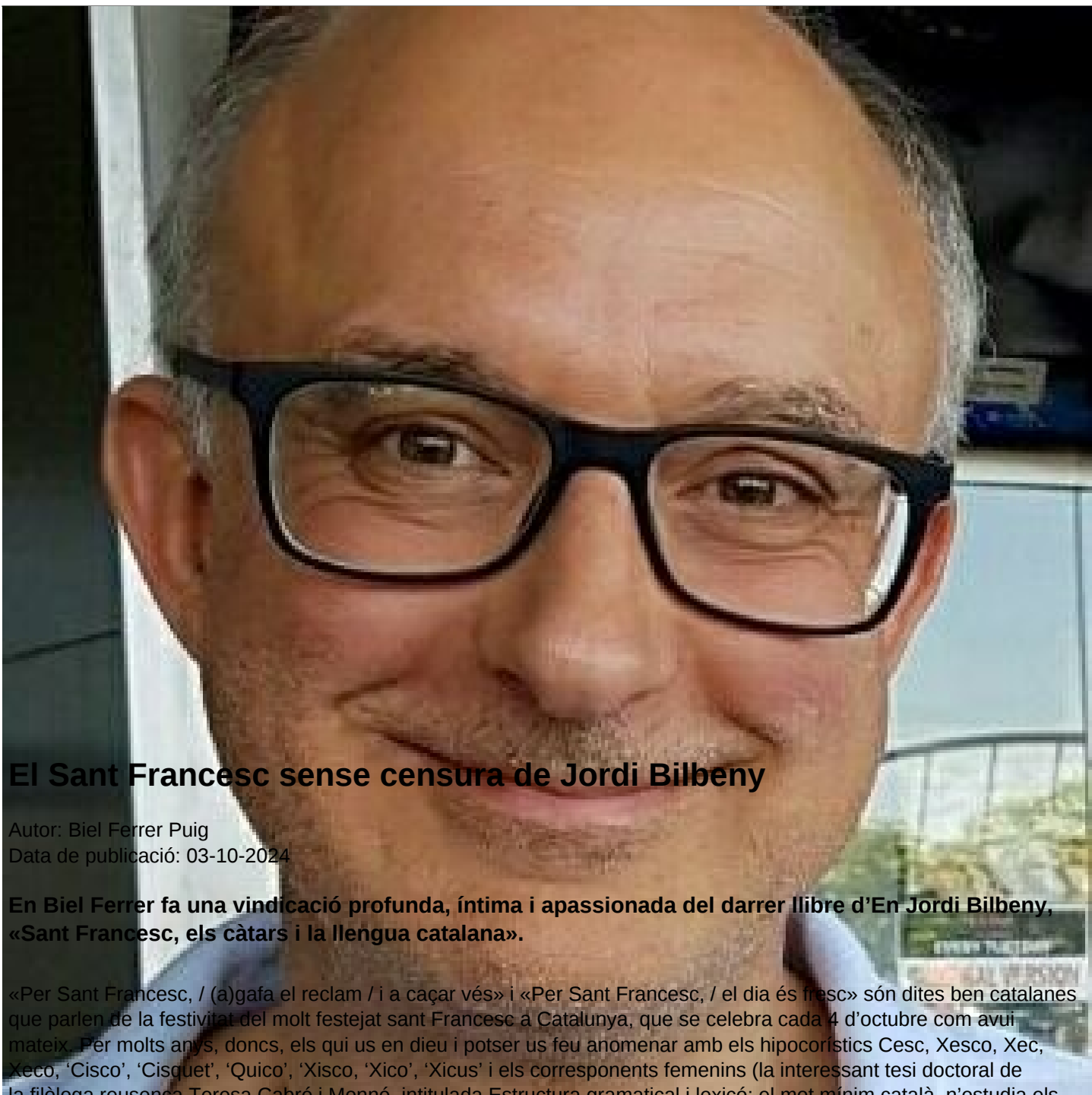

El Sant Francesc sense censura de Jordi Bilbeny

Autor: Biel Ferrer Puig

Data de publicació: 03-10-2024

En Biel Ferrer fa una vindicació profunda, íntima i apassionada del darrer llibre d'En Jordi Bilbeny, «Sant Francesc, els càtars i la llengua catalana».

«Per Sant Francesc, / (a)gafa el reclam / i a caçar vés» i «Per Sant Francesc, / el dia és fresc» són dites ben catalanes que parlen de la festivitat del molt festejat sant Francesc a Catalunya, que se celebra cada 4 d'octubre com avui mateix. Per molts anys, doncs, els qui us en dieu i potser us feu anomenar amb els hipocorístics Cesc, Xesco, Xec, Xeco, 'Cisco', 'Cisquet', 'Quico', 'Xisco', 'Xico', 'Xicus' i els corresponents femenins (la interessant tesi doctoral de la filòloga reusenca Teresa Cabré i Monné, intitulada Estructura gramatical i lexicó: el mot mínim català, n'estudia els processos de creació a la catalana fàisó: per truncament conservant-ne la terminació sobretot).

Tot i que avui no parlarem pas de paremiologia ni d'onomàstica, sinó d'un llibre sobre aquest sant baró, de malnom «el Pobriçó», sí que és un indicatiu del que planteja una novetat editorial aquesta popularitat que encara serveix aquest sant a casa nostra. Pot semblar una contradicció que un agnòstic, més aviat ateu, com jo es proposi de llegir (i de comentar) el darrer assaig de l'estudiós, escriptor i cap de recerca de l'Institut Nova Història, Jordi Bilbeny, Sant Francesc, els càtars i la llengua catalana (<https://www.librooks.es/producte/sant-francesc-els-catars-i-la-llengua-catalana/>), però, tant jo com qualsevol de vosaltres pot trobar-hi raons importants per fer-ho (vegeu-ne un tastet a la conferència «La formació mitològica de Montserrat i els estigmes de Sant Francesc»:

https://www.youtube.com/watch?v=DYtRuE7DH2g&ab_channel=InstitutNovaHist%C3%B2ria).

En primer lloc, els llibres de Jordi Bilbeny (Arenys de Mar, 1961) sempre són interessants; encara més: aporten llum nova a qüestions que gairebé ningú no havia gosat d'estudiar des d'una perspectiva diferent. I aquesta obra, que no és una hagiografia per a beats i missaires, però que els beats i els missaires també poden llegir i haurien de llegir, és de molt bon pair, perquè, a més d'aportar dades i conclusions interessants, que enriqueixen el nostre coneixement i el nostre esperit, demostra una vegada més que Bilbeny és un gran escriptor, entenedor, erudit i a l'abast alhora, elegant, amb bon ofici.

En segon lloc, el títol connecta tres conceptes sempre apassionants: la llengua catalana, els càtars... i aquest sant de qui vés a saber quantes coses n'hem sentit a dir que són certes i de qui els catalans hem fet prou cas, ateses les romanalles que en sabem mitjançant llegendes i sobre les quals coses tenim certes preguntes: per què, per exemple, el nostre primer escriptor en llengua catalana, Ramon Llull, és enterrat precisament a l'església de Sant Francesc de Ciutat de Mallorca? O per què el nostre Westminster estava situat precisament al convent de Sant Francesc de Barcelona?

Dels nostres orígens com a nació relacionats amb els càtars, altrament dits bons homes, ja en vaig parlar en un altre article: «L'heretgia col·lectiva» (<https://www.racocatala.cat/opinio/article/63254/lheretgia-collectiva> o <https://infocamp.cat/opinio/item/60251-l-heretgia-col-lectiva>). En sabem que fugen d'Occitània quan els francesos envaeixen les corts occitanes on havia nascut la primera literatura romànica, la dels trobadors, i es refugien justament en terres germanes de Catalunya (a Siurana, al Priorat, per exemple); i també en sabem com, paral·lelament, es produeix l'esclat de les primeres manifestacions literàries en llengua catalana, tan lligades a la producció literària dels trobadors i a la constitució de Catalunya com a nació i, més tard, com a imperi.

Finalment, hi ha l'Interès per saber la veritat sobre la vida d'aquest sant, del personatge històric real, el naixement i el traspàs del qual la historiografia oficial localitza i data a la italiana vila d'Assís el 1181/1182 i el 1226 respectivament: per què, al 1266, durant el capítol general de París, el Vaticà va donar l'ordre de fer recollir tots els escrits del sant i dels seus cronistes primigenis i reescriure'n la vida?

Aquest Sant Francesc de Jordi Bilbeny és una veritable epifania, perquè l'autor et guia per la descoberta de la veritat amagada sota tones i tones de textos que ell llegeix, contrasta, valida o rebutja d'acord amb un criteri en què el context històric, un cop desempallegat de la censura, aporta llum a les tenebres de l'avior. Les troballes del llibre m'han recordat les que Lluís Nicolau d'Olwer aporta, per exemple, al capítol «Una altra Barcelona» del seu llibre *El pont de mar blava* (1928, reeditat per Adesiara el 2017), en què ens descobreix l'existència de Barcelones i Barcelonetes a Gascunya, a Provença, a Sicília, a Veneçuela, a Filipines... per raons de la presència catalana en aquestes terres més o menys llunyanes. I també el cas de Santa Teresa de Jesús, analitzat per l'estudiós Pep Mayolas a l'assaig *Teresa de Jesús. Clarissa, catalana, abadessa i doctora* (Llibres de l'Índex, 2023). O el d'Erasme de Rotterdam (que no es deia Erasme ni era de Rotterdam), esbrinat pel mateix Mayolas als dos llibres *Erasme i la construcció catalana d'Espanya* (Llibres de l'Índex, 2014) i *Erasme i l'imperi català de Carles I* (Llibres de l'Índex, 2019). Talment aquest Sant Francesc català, insabut, per amagat i manipulat per l'Estat Vaticà i deslocalitzat a Itàlia, a Assís.

Portada del darrer llibre d'En Jordi Bilbeny (Librooks, Barcelona, 2024).

Molt ben endreçat cartesianament en 19 capítols, amb un pròleg del rellevant savi folklorista Xavier Roviró Alemany, membre de l'històric i innovador Grup de Recerca Folklorica d'Osona, i amb un prefaci del mateix Bilbeny, l'assaig guia el lector pels dubtes raonables sobre el discurs oficial establert. I és així perquè assistim a la confessió de les cabòries entenimentades de l'investigador i dels camins intel·lectuals poc fressats que pren, que no són pas dreceres amb apriorismes, sinó itineraris farcits de lectures d'altres autors d'arreu i reflexions pròpies per tal de desllorigar-ne l'entrellat. L'aparat bibliogràfic consta de mil vint-i-tres notes al peu de les dues-centes tres pàgines relatives a nombrosíssimes fonts, mentre el contingut s'ofereix amb il·lustracions molt ben reproduïdes a l'interior i amb una coberta que presenta un fragment d'un fresc representant sant Francesc, procedent del Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes (llàstima, però, que no hi hagi índex onomàstic).

D'aquesta manera, Bilbeny posa en dubte que fos exactament el francès la llengua que parlava el sant; reescriu l'origen de la presència dels catalans a l'una banda i l'altra del Pirineu («aquesta és la clau: no era una expansió, sinó una herència», afirma convincent convencent); fa seva la tesi de filòlegs solvents, però mig oblidats, com Manuel Milà i Fontanals o Antoni Maria Alcover, que afirmen que, en temps de sant Francesc, als segles XII i XIII, el català i el provençal-occità són maneres de parlar la mateixa llengua; ens il·lumina el terror en relació amb les semblances entre l'espiritualitat dels càtars i dels franciscans; i endevina les funcions d'ambaixador, al servei del comte de Barcelona en terres occitanes o catalanes i també al concili de Laterà a Roma, que el sant exerceix i executa quan esclata el conflicte dels càtars en què els francesos i el papa de Roma s'alien per tal de conquerir militarment les terres dels comtes occitans.

Aquest aspecte esmentat suara de moderador en l'endemig de les tensions internes de l'Església, entre partidaris i detractors de la idea càtara de la religiositat, Francesc el desenvolupa també al monestir de Fontfreda (a la vora de

Narbona) i a Poblet (en tant que acompanyant de l'abat de Fontfreda) a fi de posar pau entre, d'una banda, els monjos partidaris de França i el Vaticà i, d'altra banda, els dels reis catalans i el catarisme. I, en aquest sentit, Bilbeny ens indica que amb el mateix propòsit devia ser a Siurana, a les Muntanyes de Prades o a Montblanc.

Una de les qüestions més interessants és que el llibre ens revela la sàvia estratègia de sant Francesc a l'hora de crear el seu orde defugint oferiments que traïrien els seus principis i sabent jugar molt bé les cartes que tenia per tal de tirar endavant el seu projecte a fi de salvar no pas l'Església de Crist en mans de l'ortodòxia papal, sinó l'Església càtara, l'Església de l'amor. Bilbeny també planteja i aclareix el perquè de la preferència de Francesc per l'Evangeli de Sant Joan, el sol llibre que és considerat com a pròpiament càtar del Nou Testament; i l'assaig de Bilbeny també narra l'evolució dels franciscans des dels orígens càtars fins a la integració dins de l'Església catòlica, apostòlica i romana.

El text també esbrina a qui es refereix ben concretament Francesc quan escriu al *Sacrum Commmercium*: «Però us dic a vosaltres, amics meus, que la malícia de molts em fa sospitar, fins i tot, de la virtut dels bons, puix que sota la pell d'ovella he vist sovint amagar-se llops rapaços». Ressegueix com el papa Innocent III s'escapoleix d'aprovar la Regla de l'orde i com els juristes vaticans en manipulen el text de la primera a la segona versió. Justifica per raons polítiques la convocatòria del capítol de l'orde a Arles, a Provença. Explica molt bé el què i el perquè de la creació del segon orde (les clarisses) i tercer orde (la dels llecs, que «permetés compartir el moviment franciscà sense haver d'abandonar ni les cases ni els costums de la normal humanitat», en paraules de Chesterton) a manera de refugi total, per a tothom qui tingués la idea càtara ara convertida en franciscana («Doncs això: que els càtars es van fer franciscans», conclou Bilbeny); documenta, via les llegendes, rere la majoria de les quals hi ha d'haver una base real, però també gràcies al Viatge per Espanya i Portugal que Jeroni Münzer va escriure a les darreries del segle XV, dues coses: d'una banda, la residència de Francesc a Catalunya pel fet de tenir aleshores Provença i Catalunya el mateix rei i senyor o la mateixa família regnant, i, d'altra banda, la fundació de la religió franciscana a Barcelona; descobreix la raó del seu nom (per què passa de dir-se Joan a ser anomenat Francesc); troba les arrels del seu catarisme en els seus pares occitans, Joana Pica i Pere de Bernardone, teixidor (com tantíssims altres càtars, pencaires); i, finalment, conclou que, si Francesc predica a Barcelona i per tot Catalunya i el poble bé l'entén, deu ser perquè Francesc parlava català.

Hi ha paràgrafs que m'han provocat reflexions i associacions sobre la seva filosofia, la dels càtars i la dels franciscans (tenia raó Joan Fuster quan afirmava que un [bon] llibre és una màquina per a pensar [i per a sentir]).

Dues reflexions: la primera, sobre com tractar els enemics (estimant-los en comptes d'enfrontar-s'hi com a últim remei per la impotència de lluitar contra ells, contra la seva actuació violenta, sanguinària i salvatge, com ho feren els croats francesos i vaticans?); la segona, sobre la idea que la veritable alegria és no tenir re (difícilment la puc acceptar, perquè a casa sempre hem estat a favor del triomf monetari, però sense vendre's per un plat de lleties ni per deu mil unces d'or els principis, la dignitat els ideals, i potser per aquí connectem amb Francesc i companyia: càtars i altres digníssims honestos caparruts).

I dues associacions: la primera, ¿no és gnosticisme (la creença que tant els càtars com Francesc defensen que és «'possible assolir el coneixement —o gnosi— de Déu sense la mediació de sacerdots ni l'autoritat de l'Església' catòlica») també el que fa Ramon Llull (1232 – 1316) quan escriu el «Llibre d'Amic i Amat», el darrer capítol de la seva primera novel·la, *Blanquerna*, per a enraonar, coma a ermità, directament amb déu, en acabat d'haver aconseguit *Blanquerna*, en la ficció, de reconvertir l'Església catòlica en Església càtara? I la segona: no és la poesia de Verdager deutora de l'espiritualitat de Francesc quan reivindica la Germana Pobresa i, a Sant Francesc (1895), el poema inicial, «Sant Francesc s'hi moria» (1869-1874), recrea l'estada del sant a la Plana de Vic?

La lectura d'aquest assaig ha estat una magnífica manera de tancar un estiu ple de lectures de ficció, de novel·les, i d'enfilars la tardor amb literatura de no ficció, és a dir, amb assaig del millor, amb il·lusió i ganes de saber més i més coses. I els llibres de Jordi Bilbeny mai no m'han decebut, perquè són garantia de rigor intel·lectual, de bon ofici d'escriure i de recerca de la veritat per damunt de tota censura.

Em consta que, a banda del segon volum dedicat a Sant Francesc (l'índex del qual detalla ell mateix a la pàgina XXVI d'aquest primer volum), un dels projectes que Bilbeny té a hores d'ara és enllestir el llibre *La història sagrada del Caganer*, una recerca sobre el mitraisme i els orígens de la religió cristiana. Però també la reedició del seu valuós assaig *L'independentisme de Salvat-Papasseit* (Sírius, 1991), encara més imprescindible ara, després del decebedor pròleg d'Enric Casasses al llibre *Joan Salvat-Papasseit*. Poesia completa, edició a cura de Jordi Cornudella (Edicions 62, 2024). I encara un volum recopilatori dels seus lúcids textos de pensament i dels seus coratjosos discursos sobre política, en el qual no hi hauria de mancar el parlament a l'acte de Vigília del Memorial 1714 al Fossar de les Moreres, el 10 de setembre de 2006, editat en un opuscle intitulat *Sobre la Història, la Guerra de Successió i l'abducció premeditada de la nostra consciència l'Onze de Setembre de 2014 per Indrets del Record*, on fa una lúcida i crítica anàlisi de l'estratègia catalana a la Guerra de Successió del tot vigent i aplicable a la conjuntura política catalana

actual:

«Però el que molts de nosaltres no ens plantejem o no volem assumir és que es va tractar, des de l'estricta estratègia catalana, ni més ni menys, que d'una operació reformista, d'un conflicte purament espanyol, on els catalans van fer tots els possibles i tots els impossibles per desempallegar-se d'un rei Borbó i posar un Àustria al capdamunt de la Corona. En cap moment no es va tractar d'una guerra de separació, reconduïda, per les adversitats i les contingències bèl·liques cap al federalisme o cap on calgués. No. Em causa un gran estupor espiritual observar els pactes que els catalans van fer en aquells moments i les exigències que van fer estampar sobre els documents a fi i efecte de posar la capital imperial a Barcelona, de controlar els ports del comerç americà, de detenir càrrecs importants de la maquinària del poder espanyol [...]. Si fa no fa, aquest és per mi el greu problema de fons de la Guerra de Successió. Per més voltes que hi faig, per més que rellegeixi els textos coetanis i les interpretacions modernes, no hi sé veure que hi hagi res que s'assembli a una lluita per les llibertats nacionals. És clar que aleshores els catalans no van fer altra cosa que identificar el rei Carles amb les llibertats nacionals. Però això és el mateix subterfugi i el mateix parany polític que identificar la democràcia espanyola i la reialesa espanyola amb les llibertats catalanes actuals. Com si el rei no fos el Cap Suprem de tots els exèrcits d'Espanya, com si s'hagués abolit el Decret de Nova Planta o com si el franquisme, el genocidi i la neteja ètnica no haguessin existit mai».

Una estratègia autonomista i federal que Bilbeny, de qui sorgí la idea, ara fa 15 anys, de la primera consulta sobre la independència a Arenys de Munt l'any 2009, blasma, doncs, amb arguments històrics. I per això les recerques historiogràfiques de Bilbeny ens permeten albirar, amb il·lusió i coneixement, un futur nacional en què la resposta clara, concisa i contundent de l'advocada, professora i escriptora Maria Vila a la pregunta sobre com serà Catalunya l'any 2050 que el digital eltribu.cat li feia l'any 2021 sigui possible, factible, imprescindible: independent. Com ho era en temps de Francesc, el sant càtar que en català predicà.

Biel Ferrer Puig

Filòleg i professor de Llengua Catalana i Literatura a l'Institut Gabriel Ferrater de Reus